

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IV — Nr. 46

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRIRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 20 martie 1992

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
23 — Lege pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre Consiliul Federal Elvețian și Guvernul României	1	Protocol de modificare a Convenției asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri	9—10
Acord între Consiliul Federal Elvețian și Guvernul României	2—3	50. — Decret cu privire la promulgarea Legii pentru aderarea României la Convenția asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri, încheiată la New York la 14 iunie 1974, și la Protocolul de modificare a convenției, încheiat la Viena la 11 aprilie 1980	11
49. — Decret cu privire la promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre Consiliul Federal Elvețian și Guvernul României	3	★	
★			
98/1991. — Decret cu privire la aderarea României la Convenția asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri, încheiată la New York la 14 iunie 1974, și la Protocolul de modificare a convenției, încheiat la Viena la 11 aprilie 1980	3	25. — Lege privind ratificarea Convenției dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Elene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe avere	11
24 — Lege pentru aderarea României la Convenția asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri, încheiată la New York la 14 iunie 1974, și la Protocolul de modificare a convenției, încheiat la Viena la 11 aprilie 1980	4	Convenție între Guvernul României și Guvernul Republicii Elene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe avere	12—19
Convenție asupra prescripțiilor în materie de vânzare internațională de mărfuri	4—9	51. — Decret pentru promulgarea Legii privind ratificarea Convenției dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Elene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe avere	20

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre Consiliul Federal Elvețian și Guvernul României

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul de împrumut dintre Consiliul Federal Elvețian și Guvernul României, în valoare de 40 milioane dolari, semnat la 28 ianuarie 1992 la Berna.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 17 februarie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
academician **ALEXANDRU BÎRLĂDEANU**

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 9 martie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
MARȚIAN DAN

București, 12 martie 1992.
Nr. 23.

A C O R D

între Consiliul Federal Elvețian și Guvernul României referitor la un împrumut pe termen mediu pentru suma de 40 milioane dolari S.U.A.

Consiliul Federal, denumit în cele ce urmează *împrumutător* și Guvernul României, denumit în cele ce urmează *împrumutat*, avînd în vedere că popoarele împrumutătorului și ale împrumutatului au relații apropiate istorice, economice și culturale,

avînd în vedere că împrumutatul întreprinde reforme fundamentale politice și economice și că a decis să adopte un model de economie de piață,

avînd în vedere că împrumutatul a încheiat un acord cu Fondul Monetar Internațional pe baza programului inițiat de împrumutat de a-și stabili și moderniza economia și de a-și face moneda convertibilă,

avînd în vedere că G-24 al țărilor industrializate, sub președinția Comisiei Comunităților Europene, a promis să susțină programul mai sus menționat, care trebuie să fie implementat într-un ambient extern dificil,

avînd în vedere că acordarea de către împrumutător a unui împrumut pe termen mediu către împrumutat este considerată a fi o măsură apropiată în vederea susținerii balanței de plăți a împrumutatului pentru întărirea rezervelor sale și facilitarea convertibilității monedei sale.

au convenit după cum urmează :

ARTICOLUL 1

Împrumutătorul acordă împrumutatului un împrumut pe termen mediu pentru o sumă de 40 milioane dolari S.U.A. (patruzeci milioane dolari S.U.A.), cu o durată de 7 ani (denumit în continuare *împrumut*).

ARTICOLUL 2

Împrumutul va fi disponibilizat împrumutatului într-o singură tranșă la 5 (cinci) zile lucrătoare de la semnarea prezentului acord.

ARTICOLUL 3

Rata dobînzii ce urmează a fi plătită la împrumut de către împrumutat, împrumutătorului, va fi determinată de Swiss National Bank pe baza dobînzii la 6 luni la Bonurile de Tezaur S.U.A., majorate cu 1/2%, pe data semnării prezentului acord și va fi reactualizată după aceea la fiecare 6 luni pe aceeași bază. Plățile dobînzii vor decurge la fiecare 6 luni.

ARTICOLUL 4

Împrumutul va fi restituit împrumutătorului o singură dată, într-o singură tranșă, la 7 ani după disponibilizarea lui împrumutatului. Fără a contraveni celor de mai sus, împrumutatul va avea dreptul oricînd, pe baza unei notificări date, în prealabil cu o lună, să plătească în avans împrumutul (sau oricare parte a acestuia).

ARTICOLUL 5

Se convine de către părțile semnatare ale prezentului acord ca pentru implementarea acestei tranzacții, fiecare dintre părți va numi un agent (în cele ce

urmează *agent*) și un asemenea agent va acționa în numele respectivei părți în toate problemele prevăzute de acest acord.

Se convine de către părțile semnatare ale prezentului acord că, urmare prevederilor de mai sus ale acestui articol, împrumutătorul va numi Swiss National Bank ca agent al său și împrumutatul va numi Banca Națională a României respectiv, ca agent al său.

ARTICOLUL 6

Swiss National Bank și Banca Națională a României vor încheia un acord de implementare pentru a reglementa detaliile împrumutului.

ARTICOLUL 7

Împrumutatul se obligă să extindă în mod automat către împrumutător orice garanții date oricărui participant la asistență financiară pe termen mediu către România acordată de G-24. Împrumutatul va informa împrumutătorul asupra oricăror asemenea garanții.

ARTICOLUL 8

1. Orice litigiu între împrumutat și împrumutător va fi reglementat prin arbitraj. Într-un asemenea caz, se vor aplica în mod corespunzător reglementările secțiunii 10.04 din Condițiile generale aplicabile acordurilor de împrumut și garanție ale Băncii Internaționale pentru Reconstrucție și Dezvoltare din 1 ianuarie 1985.

2. Subiect al Condițiilor generale menționate în paragraful de mai sus, prezentul acord și interpretarea oricărui articol al lui vor fi guvernate de Legea Confederației Helvetice.

ARTICOLUL 9

1. Presentul acord va deveni efectiv pe data semnării lui de către părți.

2. Presentul acord expiră o dată cu rambursarea împrumutului și plata în întregime a dobânzilor acumulate în legătură cu acesta, în conformitate cu prevederile conținute în acord.

Incheiat la Berna la 28 ianuarie 1992.

Pentru și în numele Consiliului Federal al Elveției,

Otto Stich,
Ministrul finanțelor

Pentru și în numele Guvernului României,

George Danielescu,
Ministrul economiei și finanțelor

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**cu privire la promulgarea Legii pentru ratificarea
Acordului de împrumut dintre Consiliul Federal Elvețian
și Guvernul României**

În temeiul art. 77 alin. (1) din Constituția României, promulgăm Legea pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre Consiliul Federal Elvețian și Guvernul României și dispunem publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 11 martie 1992.

Nr. 49.

★

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**cu privire la aderarea României la Convenția asupra prescripției în materie de vânzare
internațională de mărfuri, încheiată la New York la 14 iunie 1974, și la Protocolul
de modificare a convenției, încheiat la Viena la 11 aprilie 1980**

În temeiul art. 82 alin. 1 lit. h) din Decretul-lege nr. 92/1990 pentru alegerea parlamentului și a Președintelui României, precum și al art. 1 și 4 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,

Președintele României decretează :

Art. 1. — Se aprobă aderarea României la Convenția asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri, încheiată la New York la 14 iunie 1974, și la Protocolul de modificare a convenției, încheiat la Viena la 11 aprilie 1980.

Art. 2. — Convenția asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri, încheiată la New York la 14 iunie 1974, și Protocolul de modificare a convenției, încheiat la Viena la 11 aprilie 1980, se supun ratificării Parlamentului.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

În temeiul art. 82 alin. 2 din Decretul-lege nr. 92/1990 pentru alegerea parlamentului și a Președintelui României, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
THEODOR STOLOJAN

București, 27 noiembrie 1991.

Nr. 98.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR **SENATUL**
L E G E

pentru aderarea României la Convenția asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri, încheiată la New York la 14 iunie 1974, și la Protocolul de modificare a convenției, încheiat la Viena la 11 aprilie 1980

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — România aderă la Convenția asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri, încheiată la New York la 14 iunie 1974, și la Protocolul de modificare a convenției, încheiat la Viena la 11 aprilie 1980.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 13 ianuarie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
academician ALEXANDRU BÎRLĂDEANU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 9 martie 1992, cu respectarea art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
MARȚIAN DAN

București, 12 martie 1992.
 Nr. 24.

C O N V E N Ț I E
asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri*)

P R E A M B U L

Statele-părți la prezenta convenție, considerînd comerțul internațional ca un factor important pentru promovarea de relații amicale între state, apreciind că adoptarea unor reguli uniforme reglementînd termenul de prescripție în materie de vânzare internațională de bunuri mobile corporale ar înlesni dezvoltarea comerțului mondial, au convenit asupra celor ce urmează :

TITLUL I

Dispoziții generale

Sfera de aplicare

ARTICOLUL 1

1. Prezenta convenție determină condițiile în care drepturile și acțiunile reciproce ale unui cumpărător și ale unui vânzător, născute dintr-un contract de vânzare internațională de bunuri mobile corporale, sau referitoare la o contravenție la acest contract, rezilierea ori nulitatea sa, nu mai pot fi exercitate urmare expirării unui anumit interval de timp. Acest interval de timp este desemnat în această convenție prin expresia *termen de prescripție*.

2. Prezenta convenție nu afectează un termen în cursul căruia o parte trebuie să notifice celeilalte sau să îndeplinească orice act, altul decît deschiderea unei

proceduri, sub sancțiunea de a nu putea exercita dreptul său.

3. În prezenta convenție :

a) termenii *cumpărător*, *vînzător* și *parte* desemnează persoanele care cumpără sau vînd sau care s-au angajat să cumpere sau să vîndă bunuri mobile corporale și persoanele care sînt succesorii lor sau avînzi cauză privind drepturile și obligațiile decurgînd din contractul de vânzare ;

b) termenul *creditor* desemnează oricare parte care valorifică un drept, fie că acesta are sau nu are ca obiect plata unei sume de bani ;

c) termenul *debitor* desemnează oricare parte împotriva căreia un creditor valorifică un drept ;

d) prin expresia *contravenție la contract* se înțelege orice neexecutare de către o parte a obligațiilor sale sau orice executare care nu este conformă cu contractul ;

*) Traducere.

e) prin termenul *procedură* se înțelege orice procedură judiciară, arbitrală sau administrativă ;

i) prin termenul *persoană* trebuie să se înțeleagă deopotrivă orice societate, asociație sau entitate, fie publică, fie privată, capabilă de a acționa în justiție ;

g) prin termenul *înscris* trebuie să se înțeleagă, deopotrivă, comunicările adresate prin telegramă sau prin telex ;

h) termenul *an* desemnează un an socotit după calendarul gregorian.

ARTICOLUL 2

În înțelesul prezentei convenții :

a) un contract de vânzare de bunuri mobile corporale este considerat ca avînd un caracter internațional dacă, în momentul încheierii contractului, cumpărătorul și vânzătorul își au sediul în state diferite ;

b) împrejurarea că părțile au sediul în state diferite nu poate fi luată în considerare decît dacă aceasta reiese din contract sau din negocierile între părți sau din informațiile date de ele înainte de încheierea contractului sau în acest moment ;

c) dacă o parte într-un contract de vânzare de bunuri mobile corporale are sedii în mai mult decît un stat, sediul este acela care are legătura cea mai strînsă cu contractul și executarea acestuia, ținînd seamă de împrejurările cunoscute de părți sau avute în vedere de ele în momentul încheierii contractului ;

d) dacă o parte nu are sediu, se va avea în vedere reședința sa obișnuită ;

e) nici naționalitatea părților nici calitatea sau caracterul civil sau comercial al părților sau ale contractului nu sînt luate în considerare .

ARTICOLUL 3

1. Prezenta convenție nu se aplică decît dacă, în momentul încheierii contractului, părțile dintr-un contract de vânzare internațională de bunuri mobile corporale își au sediul în state contractante.

2. În afara unei dispoziții contrare prezentei convenții, aceasta se aplică fără a ține seamă de legea care ar fi aplicabilă în puterea regulilor de drept internațional privat.

3. Prezenta convenție nu se aplică cînd părțile au exclus în mod expres aplicarea sa.

ARTICOLUL 4

Prezenta convenție nu reglementează vânzările :

a) de obiecte mobile corporale cumpărate pentru folosința personală, familială sau casnică ;

b) la licitații ;

c) urmare sechestrului sau oricărei alte modalități consecutive autorității judiciare ;

d) de valori mobiliare, efecte de comerț și monede ;

e) de nave, vapoare și aeronave ;

f) de electricitate.

ARTICOLUL 5

Prezenta convenție nu se aplică drepturilor întemelteate pe :

a) orice prejudiciu corporal sau decesul unei persoane ;

b) orice prejudiciu nuclear cauzat de către lucrul vîndut ;

c) orice privilegiu, gaj sau altă măsură asiguratorie ;

d) orice decizie sau sentință pronunțată urmare unei proceduri ;

e) orice titlu executoriu potrivit legii locului unde se cere executarea ;

f) orice cambie sau orice cec sau bilet de ordin.

ARTICOLUL 6

1. Prezenta convenție nu se aplică contractelor în care partea preponderentă a obligațiilor vânzătorului constă într-o furnizare de mîină de lucru sau de alte servicii.

2. Sînt asimilate vânzărilor contractele de furnizare de bunuri mobile corporale urmînd a fi fabricate sau produse, afară dacã partea care comandă lucrul nu trebuie să furnizeze o parte esențială din elemente necesare acestei fabricații sau producții.

ARTICOLUL 7

La interpretarea și aplicarea prezentei convenții se va ține cont de caracterul său internațional și de necesitatea de a se promova uniformitatea.

Durata și punctul de plecare ale termenului de prescripție

ARTICOLUL 8

Termenul de prescripție este de 4 ani.

ARTICOLUL 9

1. Sub rezerva dispozițiilor art. 10, 11 și 12, termenul de prescripție curge de la data la care acțiunea poate fi exercitată.

2. Punctul de plecare al termenului de prescripție nu este întîrziat :

a) cînd o parte notifică celelalte părți în sensul paragrafului 2 al primului articol, sau

b) cînd convenția de arbitraj prevede că nici un drept nu va lua naștere atît timp cît o sentință arbitrală nu va fi fost pronunțată.

ARTICOLUL 10

1. O acțiune rezultînd dintr-o încălcare a contractului poate fi exercitată începînd cu data la care această încălcare s-a produs.

2. O acțiune sprijinită pe neconformitatea lucrurilor poate fi exercitată începînd cu data la care lucrul a fost în mod efectiv remis cumpărătorului sau oferta de remitere a lucrului refuzată de către cumpărător.

3. O acțiune sprijinită pe un dol săvîrșit înaintea încheierii contractului sau în momentul acestei încheieri sau rezultînd din manopere frauduloase ulterioare poate fi exercitată, pentru aplicarea art. 9, începînd cu data la care faptul a fost sau trebuia în mod rațional să fi fost descoperit.

ARTICOLUL 11

Dacă vânzătorul a dat, privitor la lucrul vîndut, garanție expresă valabilă pe durata unui anumit termen sau determinat în orice alt fel, termenul de

prescripție al unei acțiuni sprijinite pe garanție începe să curgă de la data la care cumpărătorul notifică vânzătorului faptul care motivează exercitarea acțiunii sale și, cel mai târziu, începând de la data expirării garanției.

ARTICOLUL 12

1. Când, în cazurile prevăzute de legea aplicabilă contractului, o parte declară rezoluțiunea contractului înaintea datei fixate pentru executarea sa, termenul de prescripție curge începând cu data la care declarația este adresată celeilalte părți. Dacă rezoluțiunea contractului nu este declarată înaintea datei fixate pentru executare, termenul de prescripție nu curge decât de la această dată.

2. Termenul de prescripție a oricărui drept sprijinit pe neexecutarea de către o parte a unui contract prevăzând prestații sau plăți eşalonate curge, pentru fiecare dintre obligații cu executare succesivă, începând de la data la care neexecutarea care le afectează s-a produs. Când, potrivit legii aplicabile contractului, o parte declară rezoluțiunea contractului următor acestei neexecutări, termenul de prescripție a tuturor obligațiilor cu executare succesivă curge de la data la care declarația este adresată celeilalte părți.

Incetarea curgerii și prelungirea termenului inițial

ARTICOLUL 13

Termenul de prescripție încetează să curgă când creditorul îndeplinește orice act care, după legea jurisdicției sesizate, este considerat introductiv a unei proceduri judiciare împotriva debitorului. La fel, când creditorul formulează în cursul unei proceduri deja angajate o cerere care exprimă voința sa de a pune în valoare dreptul său împotriva debitorului.

ARTICOLUL 14

1. Când părțile au convenit să supună diferendul lor arbitrajului, termenul de prescripție încetează să curgă începând de la data la care una dintre părți recurge la procedura de arbitraj în modul prevăzut de convenția de arbitraj sau prin legea aplicabilă acestei proceduri.

2. În lipsa oricărei dispoziții în această privință, procedura de arbitraj se consideră angajată la data la care cererea de arbitraj este notificată la reședința obișnuită sau la sediul celeilalte părți sau, în lipsă, la ultima sa reședință sau ultimul său sediu cunoscut.

ARTICOLUL 15

În orice procedură alta decât acelea prevăzute la art. 13 și 14 termenul de prescripție încetează să curgă atunci când creditorul își valorifică dreptul său spre a-i obține recunoașterea sau executarea, sub rezerva dispozițiilor legii reglementând această procedură.

La fel între altele cu procedurile folosite cu ocazia :

- a) decesului sau incapacității debitorului ;
- b) falimentului sau oricărei situații de insolvabilitate privind totalitatea bunurilor debitorului ; sau
- c) dizolvării sau lichidării unei societăți, asociații sau entități, când aceasta este debitorul.

ARTICOLUL 16

În interesul înlăptuirii a ceea ce cuprind art. 13, 14 și 15, o cerere reconvențională este considerată a fi fost introdusă la aceeași dată ca și actul privitor la dreptul căruia este opusă, cu condiția ca atât cererea principală cât și cererea reconvențională să decurgă din același contract sau din mai multe contracte încheiate în cursul aceleiași operațiuni.

ARTICOLUL 17

1. Când o procedură a fost introdusă potrivit art. 13, 14 și 15 sau 16 înainte de expirarea termenului de prescripție, acesta este considerat a fi continuat să curgă dacă procedura s-a încheiat fără ca o hotărîre să fi fost pronunțată asupra fondului pricinii.

2. Când, la sfîrșitul acestei proceduri, termenul de prescripție se găsea expirat sau trebuia să expire în mai puțin de un an, creditorul beneficiază de un termen de un an cu începere de la încheierea procedurii.

ARTICOLUL 18

1. O procedură introdusă împotriva unui debitor face să înceteze cursul prescripției față de un codebitor solidar dacă creditorul îl informează pe acesta din urmă, în scris, despre introducerea procedurii mai înainte de expirarea termenului de prescripție prevăzut în prezenta convenție.

2. Când o procedură este introdusă de către un subdobînditor împotriva cumpărătorului, termenul de prescripție prevăzut în prezenta convenție încetează să curgă, cît privește recursul cumpărătorului împotriva vânzătorului, dacă cumpărătorul a informat, în scris, vânzătorul înaintea expirării zisului termen despre introducerea procedurii.

3. Când procedura vizată la paragrafele 1 și 2 ale prezentului articol s-a încheiat, termenul de prescripție al recursului creditorului sau al cumpărătorului împotriva debitorului solidar sau împotriva vânzătorului este considerat a nu fi încetat să curgă în temeiul paragrafelor 1 și 2 din prezentul articol, creditorul sau cumpărătorul dispune totuși de un termen suplimentar de un an începând de la data la care procedura s-a încheiat, dacă în acel moment termenul de prescripție a ajuns la expirare sau dacă îi mai rămîne să curgă mai puțin de un an.

ARTICOLUL 19

Cînd creditorul săvîrșește, în statul unde debitorul își are sediul său și mai înainte de expirarea termenului de prescripție, un act altul decât cele prevăzute la art. 13, 14, 15 și 16 care, după legea acestui stat are drept efect redeschiderea unui termen de prescripție, un nou termen de 4 ani începe să curgă începând de la data stabilită prin această lege.

ARTICOLUL 20

1. Când înaintea expirării termenului de prescripție debitorul recunoaște în scris obligația sa față de creditor, un nou termen de prescripție de 4 ani începe să curgă începând de la zisa recunoaștere.

2. Plata dobînzilor sau executarea parțială a unei obligații de către debitor are același efect pentru aplicarea paragrafului 1 al prezentului articol ca și o recunoaștere, dacă rațional se poate deduce din această

plată sau din această executare că debitorul își recunoaște obligația sa.

ARTICOLUL 21

Cind față de împrejurări ce nu îi sînt imputabile și pe care nu le putea nici a le evita nici învinge, creditorul este în imposibilitatea de a face să înceteze cursul prescripției, termenul se prelungește cu un an începînd din momentul în care zisele împrejurări au încetat să existe.

Modificarea termenului prescripției de către părți

ARTICOLUL 22

1. Termenul de prescripție nu poate fi modificat, nici cursul său schimbat, printr-o declarație a părților sau pe calea unui acord între ele, cu excepția cazurilor prevăzute la paragraful 2.

2. Debitorul poate oricînd, în cursul termenului de prescripție, să prelungească acest termen printr-o declarație scrisă adresată creditorului. Această declarație poate fi reînnoită.

3. Dispozițiile prezentului articol nu afectează validitatea oricărei clauze a contractului de vînzare stipulînd că procedura de arbitraj poate fi angajată într-un termen de prescripție mai scurt decît cel care este prevăzut prin prezenta convenție, cu condiția ca numita clauză să fie valabilă în raport cu legea aplicabilă contractului de vînzare.

Limitarea generală a termenului de prescripție

ARTICOLUL 23

Fără a se ține seamă de dispozițiile prezentei convenții, orice termen de prescripție expiră cel mai tîrziu 10 ani după data la care a început să curgă în conformitate cu art. 9, 10, 11 și 12 ale prezentei convenții.

Efectele expirării termenului de prescripție

ARTICOLUL 24

Expirarea termenului de prescripție nu este luată în considerare în orice procedură decît dacă ea este invocată de către partea interesată.

ARTICOLUL 25

1. Sub rezerva dispozițiilor paragrafului 2 al prezentului articol și ale art. 24, nici un drept nu este recunoscut nici nu devine executoriu în nici o procedură începută după expirarea termenului de prescripție.

2. Fără a se ține seamă de expirarea termenului de prescripție, o parte poate invoca un drept și să-l opună celeilalte părți ca mijloc de apărare sau de compensație, cu condiția în acest din urmă caz :

a) ca cele două creanțe să fie născute din același contract sau din mai multe contracte încheiate în cursul aceleiași tranzacții, sau

b) ca, creanțele să fi putut face obiectul unei compensații la un moment oarecare mai înainte de expirarea termenului de prescripție.

ARTICOLUL 26

Dacă debitorul execută obligația sa după expirarea termenului de prescripție, el nu are dreptul să ceară restituirea, chiar dacă ignorează în momentul executării obligației sale că termenul de prescripție era expirat.

ARTICOLUL 27

Expirarea termenului de prescripție cu privire la partea principală a datoriei are același efect privitor la dobînzile acesteia.

Calcularea termenului de prescripție

ARTICOLUL 28

1. Termenul de prescripție este calculat astfel încît să expire la miezul nopții al zilei a cărei dată corespunde celei la care termenul a început să curgă. În lipsa unei date corespunzătoare, termenul de prescripție expiră la miezul nopții al ultimei zile a ultimei luni a termenului.

2. Termenul de prescripție este calculat prin referire la data locului unde procedura este angajată.

ARTICOLUL 29

Dacă ultima zi a termenului de prescripție este zi de sărbătoare sau orice altă zi de vacanță judiciară, împiedicînd ca procedura să fie începută în jurisdicția unde creditorul angajează o procedură judiciară sau revendică un drept, precum se prevede la art. 13, 14 sau 15, termenul de prescripție este prelungit așa fel încît să înglobeze prima zi utilă care urmează menționatei zile de sărbătoare sau zi de vacanță judiciară.

Efect internațional

ARTICOLUL 30

În interesul prezentei convenții, actele și împrejurările prevăzute la art. 13—19 care au fost îndeplinite ori s-au realizat într-un stat contractant își vor produce deplin efect într-un alt stat contractant, cu condiția ca creditorul să fi făcut toate diligențele pentru ca debitorul să fie informat despre aceasta în termen scurt.

TITLUL II

Măsuri de aplicare

ARTICOLUL 31

1. Orice stat contractant care cuprinde două sau mai multe unități teritoriale înlăuntrul cărora, potrivit constituției sale, se aplică sisteme de drept diferite în materiile reglementate prin prezenta convenție, va putea, în momentul semnării, al ratificării sau al aderării, să declare că prezenta convenție se va aplica tuturor unităților sale teritoriale sau numai uneia sau mai multora dintre ele și va putea în orice moment amenda această declarație făcînd o nouă declarație.

2. Aceste declarații se vor comunica secretarului general al Organizației Națiunilor Unite și vor indica în mod expres unitățile teritoriale la care convenția se aplică.

3. Dacă un stat contractant menționat la paragraful 1 al prezentului articol nu face vreo declarație cu prilejul semnării, ratificării sau aderării convenția se va aplica la întreg teritoriul acestui stat.

ARTICOLUL 32

Cînd, în prezenta convenție, se face referire la legea unui stat unde se aplică sisteme juridice diferite, această referire se va interpreta ca făcînd trimitere la legea sistemului juridic care este avut în vedere.

ARTICOLUL 33

Fiecare stat contractant va aplica dispozițiile prezentei convenții contractelor care au fost încheiate cu începere de la intrarea în vigoare a convenției.

TITLUL III

Declarații și rezerve

ARTICOLUL 34

Două sau mai multe state contractante pot oricînd declara că contractele de vânzare încheiate între vânzători avînd sediul pe teritoriul unuia dintre aceste state și cumpărători avînd sediul pe teritoriul altuia dintre aceste state nu vor fi reglementate prin prezenta convenție întrucît, asupra materiilor pe care ele le rezolvă, ei aplică reguli juridice identice sau apropiate.

ARTICOLUL 35

Orice stat contractant poate declara, în momentul depunerii instrumentului său de ratificare sau de aderare, că el nu va aplica dispozițiile prezentei convenții acțiunilor în anularea contractului.

ARTICOLUL 36

Orice stat contractant poate declara, în momentul depunerii instrumentului său de ratificare sau de aderare, că el nu este obligat a aplica dispozițiile art. 24 al prezentei convenții.

ARTICOLUL 37

Prezenta convenție nu derogă de la convențiile deja încheiate sau urmînd a se încheia și care cuprind dispoziții privind materiile reglementate prin prezenta convenție, cu condiția ca vânzătorul și cumpărătorul să aibă sediul lor în state-părți la una dintre aceste convenții.

ARTICOLUL 38

1. Orice stat contractant care este parte la o convenție existentă referitoare la vânzarea internațională de bunuri mobile corporale poate declara, în momentul depunerii instrumentului său de ratificare sau de aderare, că va aplica prezenta convenție exclusiv

contractelor de vânzare internațională de bunuri mobile corporale definite în această convenție existentă.

2. Această declarație va înceta să aibă efect prima zi a lunii următoare expirării unei perioade de 12 luni după ce o nouă convenție asupra vânzării internaționale de bunuri mobile corporale, încheiată sub auspiciile Organizației Națiunilor Unite, va fi intrat în vigoare.

ARTICOLUL 39

Nici o altă rezervă alta decît cele făcute, potrivit art. 34, 35 și 38 ale prezentei convenții, nu este autorizată.

ARTICOLUL 40

1. Declarațiile făcute în aplicarea prezentei convenții se vor adresa secretarului general al Organizației Națiunilor Unite și vor căpăta efect la data intrării în vigoare a prezentei convenții față de statul declarant. Declarațiile făcute posterior acestei intrări în vigoare vor căpăta efect prima zi a lunii următoare expirării unui termen de 6 luni de la data primirii lor de către secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

2. Orice stat care a făcut o declarație în puterea prezentei convenții poate oricînd să o retragă printr-o notificare adresată secretarului general al Organizației Națiunilor Unite. Această retragere capătă efect prima zi a lunii următoare expirării unei perioade de 6 luni după data la care secretarul general al Organizației Națiunilor Unite va fi primit notificarea. În cazul unei declarații făcute în puterea art. 34, aceasta va atrage deopotrivă caducitatea, începînd de cînd capătă efect orice declarație reciprocă făcută de către un alt stat în puterea aceluiași articol.

TITLUL IV

Dispoziții finale

ARTICOLUL 41

Prezenta convenție va fi deschisă semnării tuturor statelor, la sediul Organizației Națiunilor Unite, pînă la 31 decembrie 1975.

ARTICOLUL 42

Prezenta convenție este supusă ratificării. Instrumentele de ratificare se vor depune pe lângă secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

ARTICOLUL 43

Prezenta convenție va rămîne deschisă aderării oricărui stat. Instrumentele de aderare vor fi depuse pe lângă secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

ARTICOLUL 44

1. Prezenta convenție va intra în vigoare prima zi a lunii urmînd expirarea unei perioade de 6 luni după data depunerii celui de-al șaselea instrument de ratificare sau de aderare.

2. Pentru fiecare dintre statele care vor ratifica convenția sau care vor adera la ea după depunerea celui de-al șaselea instrument de ratificare sau de aderare, convenția va intra în vigoare în prima zi a lunii ur-

mătoare expirării unei perioade de 6 luni după data depunerii de către acest stat a instrumentului său de ratificare sau de aderare.

ARTICOLUL 45

1. Fiecare stat contractant va putea denunța prezența convenției prin notificare adresată în acest scop secretarului general al Organizației Națiunilor Unite.

2. Denunțarea va produce efecte în prima zi a lunii

următoare expirării unei perioade de 12 luni de la data primirii notificării de către secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

ARTICOLUL 46

Originalul prezentei convenții, ale cărei texte englez, chinez, spaniol, francez și rus sînt deopotrivă autentice, va fi depus pe lângă secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

P R O T O C O L

de modificare a Convenției asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri *)

Statele-părți la prezentul protocol,

luînd în considerare importanța comerțului internațional pentru promovarea de relații amicale între state,

apreciînd că adoptarea de reguli uniforme aplicabile termenului de prescripție în materie de vânzare internațională de mărfuri favorizează dezvoltarea comerțului mondial,

luînd, de asemenea, în considerare că o modificare a Convenției asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri, încheiată la New York la 14 iunie 1974 (Convenția din 1974 asupra prescripției), în scopul de a-i armoniza dispozițiile cu cele ale Convenției Națiunilor Unite asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri, încheiată la Viena la 11 aprilie 1980 (Convenția din 1980 asupra vânzării), ar înlesni adoptarea de reguli uniforme aplicabile termenului de prescripție prevăzut în convenția asupra prescripției,

au convenit să modifice Convenția din 1974 asupra prescripției, precum urmează :

ARTICOLUL I

1. Paragraful 1 al art. 3 se înlocuiește prin dispoziția următoare :

„1. Prezenta convenție nu se aplică decît :

a) dacă, în momentul încheierii contractului, părțile la un contract de vânzare internațională de bunuri mobile corporale își au sediul în state contractante ; sau

b) dacă regulile dreptului internațional privat fac aplicabilă contractului de vânzare legea unui stat contractant.“

2. Paragraful 2 al art. 3 se înlătură.

3. Paragraful 3 al art. 3 devine astfel paragraful 2.

ARTICOLUL II

1. Alin. a) al art. 4 este înlăturat și înlocuit cu următoarea dispoziție :

„a) de obiecte mobile corporale cumpărate pentru o folosință personală, familială sau casnică, afară dacă vânzătorul, la un moment oarecare înainte de încheierea sau chiar la încheierea contractului, nu a știut și nu ar fi fost presupus a cunoaște că aceste obiecte erau cumpărate pentru o asemenea folosință.“

2. Alin. e) al art. 4 este înlăturat și înlocuit prin următoarea dispoziție :

„e) de nave, vapoare, aeroglisoare și aeronave.“

ARTICOLUL III

Noul paragraf 4 care urmează se adaugă la art. 31 :

„4. Dacă în puterea unei declarații făcute în conformitate cu prezentul articol, prezenta convenție se aplică uneia sau mai multor unități teritoriale ale

unui stat contractant, însă nu la toate, și dacă sediul unei părți la contract este situat în acest stat, acest sediu va fi considerat, în înțelesul prezentei convenții, ca nefiind situat într-un stat contractant, afară dacă nu este situat într-o unitate teritorială careia i se aplică convenția.“

ARTICOLUL IV

Dispozițiile art. 34 sînt înlăturate și înlocuite prin următoarele :

„1. Două sau mai multe state contractante care, în materii reglementate prin prezenta convenție, aplică reguli juridice identice sau apropiate pot, oricînd, să declare că convenția nu se va aplica contractelor de vânzare internațională de mărfuri atunci cînd părțile au sediul lor principal în aceste state. Asemenea declarații pot fi făcute împreună sau să fie unilaterale și reciproce.“

„2. Un stat contractant care, în materii reglementate prin prezenta convenție aplică reguli juridice identice sau apropiate cu cele ale unuia sau mai multor state necontractante poate, oricînd, să declare că convenția nu se va aplica contractelor de vânzare internațională de mărfuri cînd părțile își au sediul în aceste state.“

„3. Cînd un stat față de care a fost făcută o declarație în puterea paragrafului 2 al prezentului articol devine ulterior stat contractant, menționata declarație va avea, cu începere de la data la care prezența convenție va intra în vigoare față de acest nou stat contractant, efectele unei declarații făcute în puterea paragrafului 1, cu condiția ca noul stat contractant să se asocieze la aceasta sau să facă o declarație unilaterală cu titlu reciproc.“

*) Traducere

ARTICOLUL V

Dispozițiile art. 37 sînt înlăturate și înlocuite prin textul următor :

„Prezenta convenție nu prevalează asupra unui acord internațional deja încheiat sau urmînd a fi încheiat care cuprinde dispoziții privind materiile reglementate prin prezenta convenție, cu condiția ca vânzătorul și cumpărătorul să-și aibă sediul în state-părți la acest acord.“

ARTICOLUL VI

Dispoziția următoare se adaugă la finele paragrafului 1 al art. 40 :

„Declarațiile unilaterale și reciproce făcute în puterea art. 34 vor căpăta efect prima zi a lunii următoare expirării unei perioade de 6 luni după data primirii ultimei declarații de către secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.“

Dispoziții finale

ARTICOLUL VII

Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite este desemnat ca depozitar al prezentului protocol.

ARTICOLUL VIII

1. Prezentul protocol va fi deschis aderării oricărui stat.

2. Aderarea la prezentul protocol de către un stat, care nu este parte contractantă la Convenția din 1974 asupra prescripției, va avea efectul unei aderări la convenția astfel modificată prin prezentul protocol, sub rezerva dispozițiilor art. XI.

3. Instrumentele de aderare vor fi depuse pe lingă secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

ARTICOLUL IX

1. Prezentul protocol va intra în vigoare în prima zi a celei de-a șasea luni următoare depunerii celui de-al doilea instrument de aderare, cu condiția :

a) ca Convenția din 1974 asupra prescripției să fie ea însăși în vigoare la această dată, și

b) ca Convenția din 1980 asupra vânzării să fie, de asemenea, în vigoare la această dată.

Dacă aceste convenții nu sînt ambele în vigoare la această dată, prezentul protocol va intra în vigoare în chiar ziua în care ambele vor fi în vigoare.

2. Pentru fiecare din statele care vor adera la prezentul protocol după ce cel de-al doilea instrument de aderare va fi fost depus, prezentul protocol va intra în vigoare în prima zi a celei de-a șasea luni următoare depunerii instrumentului său de aderare, dacă la această dată protocolul este el însuși în vigoare. Dacă la această dată protocolul nu este el însuși în vigoare, va intra în vigoare cu privire la acest stat la data intrării sale în vigoare.

ARTICOLUL X

Dacă un stat ratifică Convenția din 1974 asupra prescripției sau aderă la aceasta după intrarea în vigoare a prezentului protocol, această ratificare sau această aderare va constitui, de asemenea, o aderare la prezentul protocol, cu condiția ca statul să adreseze depozitarului o notificare în acest scop.

ARTICOLUL XI

Orice stat care devine parte contractantă la Convenția din 1974 asupra prescripției, astfel cum se modifică prin prezentul protocol în puterea art. VIII, a art. IX sau a art. X ale prezentului protocol, și care nu adresează o notificare în sens contrar depozitarului, va fi considerat ca fiind, de asemenea, parte contractantă la Convenția din 1974 asupra prescripției nemodificată în raporturile sale cu oricare parte contractantă la această ultimă convenție care nu a devenit parte contractantă la prezentul protocol.

ARTICOLUL XII

Orice stat poate să declare, în momentul depunerii instrumentului său de aderare sau notificare în puterea art. X, că nu va fi legat prin art. I al protocolului. O declarație în puterea prezentului articol va trebui făcută în scris și notificată în mod formal depozitarului.

ARTICOLUL XIII

1. Orice stat contractant va putea denunța prezentul protocol prin notificare adresată în acest scop depozitarului.

2. Denunțarea va produce efecte prima zi a lunii următoare expirării unei perioade de 12 luni socotite de la data primirii notificării de către depozitar.

3. Orice stat contractant cu privire la care prezentul protocol va înceta să aibă efect în aplicarea paragrafelor 1 și 2 ale prezentului articol va rămîne parte contractantă la Convenția din 1974 asupra prescripției, nemodificată, în afară de denunțarea la această convenție, efectuată în conformitate cu art. 45.

ARTICOLUL XIV

1. Depozitarul va transmite tuturor statelor un exemplar certificat pentru conformitate al prezentului protocol.

2. Cînd prezentul protocol va intra în vigoare în conformitate cu art. IX, depozitarul va stabili textul Convenției din 1974 asupra prescripției astfel cum a fost modificată prin prezentul protocol și va adresa un exemplar al acesteia certificat pentru conformitate tuturor statelor-părți la numita convenție, astfel cum a fost modificată prin prezentul protocol.

Întocmit la Viena, la unsprezece aprilie o mie nouă sute optzeci, într-un singur original, ale cărui texte englez, arab, chinez, spaniol, francez și rus sînt deopotrivă autentice.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**cu privire la promulgarea Legii pentru aderarea României
la Convenția asupra prescripției în materie de vânzare
internațională de mărfuri, încheiată la New York
la 14 iunie 1974, și la Protocolul de modificare a
convenției, încheiat la Viena la 11 aprilie 1980**

În temeiul art. 77 alin. (1) din Constituția României, promulgăm Legea pentru aderarea României la Convenția asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri, încheiată la New York la 14 iunie 1974, și la Protocolul de modificare a convenției, încheiat la Viena la 11 aprilie 1980, și dispunem publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 11 martie 1992.

Nr. 50.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind ratificarea Convenției dintre Guvernul României
și Guvernul Republicii Elene pentru evitarea dublei
impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe avere**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Convenția dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Elene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe avere, semnată la Atena la 17 septembrie 1991.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 13 ianuarie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI

academician **ALEXANDRU BÎRLĂDEANU**

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 9 martie 1992, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

MARȚIAN DAN

București, 12 martie 1992.

Nr. 25.

C O N V E N T I E

între Guvernul României și Guvernul Republicii Elene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe avere

Guvernul României și Guvernul Republicii Elene,
în dorința de a promova și de a întări relațiile economice între cele două țări, pe baza suveranității naționale și a respectării independenței, egalității în drepturi, avantajului reciproc și neamestecului în treburile interne,

au convenit asupra celor ce urmează :

ARTICOLUL 1

Persoane vizate

Prezenta convenție se va aplica persoanelor rezidente ale unuia sau ale ambelor state contractante.

ARTICOLUL 2

Impozite vizate

1. Prezenta convenție se va aplica impozitelor pe venit și pe avere stabilite de către un stat contractant, de unitățile sale administrativ-teritoriale sau autoritățile locale, indiferent de modul în care sînt percepute.

2. Sînt considerate impozite pe venit și pe avere toate impozitele stabilite pe venitul total, pe averea totală ori asupra elementelor de venit sau avere, inclusiv impozitele pe cîștigurile provenite din înstrăinarea bunurilor mobile ori imobile, precum și impozitele pe creșterea valorii averii.

3. Impozitele existente cărora li se va aplica prezenta convenție sînt în special :

- a) În cazul României :
 - (i) impozitul pe veniturile obținute de persoanele fizice ;
 - (ii) impozitul pe salarii și alte remunerații similare ;
 - (iii) impozitul pe profit ;
 - (iv) impozitul pe venit realizat de persoanele fizice din activități agricole ;
(denumite în continuare *impozit român*)
- b) În cazul Republicii Elene :
 - (i) impozitul pe venitul și averea persoanelor fizice ;
 - (ii) impozitul pe venitul și averea persoanelor juridice ;
 - (iii) contribuția pentru Agenția de Livrare și Drenare a Apei, calculată asupra veniturii total din clădiri ;
(denumite în continuare *impozit elen*).

4. Prezenta convenție se va aplica, de asemenea, oricăror impozite identice sau substanțial similare, care se vor stabili după data semnării prezentei convenții și care se vor adăuga sau vor înlocui impozitele existente.

La sfîrșitul fiecărui an, autoritățile competente ale statelor contractante își vor notifica reciproc orice modificări substanțiale aduse legislației fiscale respective.

ARTICOLUL 3

Definiții generale

1. În sensul prezentei convenții, dacă contextul nu cere altfel :

a) termenul *România* înseamnă România și, folosit în sens geografic, desemnează teritoriul României, inclusiv marea sa teritorială, precum și zona economică

exclusivă și platoul continental în privința cărora România exercită, în conformitate cu dreptul internațional și propria sa legislație, drepturi suverane privind explorarea și exploatarea resurselor naturale, biologice și minerale existente în apele mării, pe fundul și în subsolul acesteia ;

b) termenul *Republica Elenă* înseamnă teritoriul Republicii Elene și partea din fundul mării și subsolul său din Marea Mediterană asupra cărora Republica Elenă are drepturi suverane în conformitate cu dreptul internațional ;

c) termenul *persoană* cuprinde o persoană fizică, o societate și orice altă entitate de persoane ;

d) termenul *societate* înseamnă orice persoană juridică, inclusiv o societate mixtă constituită în conformitate cu prevederile legislației statului contractant, sau orice entitate care este considerată ca persoană juridică în scopul impozitării ;

e) termenii *întreprindere a unui stat contractant* și *întreprindere a celui alt stat contractant* indică, respectiv, o întreprindere exploatată de un rezident al unui stat contractant și o întreprindere exploatată de un rezident al celui alt stat contractant ;

f) termenii *un stat contractant* și *celălalt stat contractant* înseamnă România sau Republica Elenă, după cum cere contextul ;

g) termenul *trafic internațional* înseamnă orice transport efectuat de o aeronavă exploatată de către o întreprindere care își are locul conducerii efective într-un stat contractant sau de o navă care își are locul de înregistrare sau documentele de înregistrare într-un stat contractant, cu excepția cazului cînd nava sau aeronava operează numai între două locuri situate în celălalt stat contractant ;

h) termenul *autoritate competentă* înseamnă :

- (i) în cazul României, ministrul economiei și finanțelor sau reprezentantul său autorizat ;
- (ii) în cazul Republicii Elene, ministrul finanțelor sau reprezentantul său autorizat.

2. În ce privește aplicarea prezentei convenții de către un stat contractant, orice termen care nu este altfel definit va avea, dacă contextul nu cere altfel, înțelesul pe care îl are în cadrul legislației acelui stat cu privire la impozitele la care prezenta convenție se aplică.

ARTICOLUL 4

Domiciliul fiscal

1. În sensul prezentei convenții, termenul *rezident al unui stat contractant* desemnează orice persoană care, în virtutea prevederilor legale ale acelui stat, este subiect de impunere în acest stat, datorită domiciliului său, rezidenței sale, sediului conducerii sau în virtutea oricărui alt criteriu de natură similară. Acest termen nu include acele persoane care sînt supuse impozitării în acest stat numai pentru veniturile din surse din acel stat sau avere situată în interiorul acestuia.

2. Când, potrivit prevederilor paragrafului 1, o persoană fizică este rezidentă a ambelor state contractante, atunci statutul său fiscal se va rezolva după cum urmează :

a) persoana va fi considerată rezidentă a statului contractant în care are o locuință permanentă la dispoziția sa ; dacă dispune de o locuință permanentă la dispoziția sa în ambele state contractante, ea va fi considerată rezidentă a statului contractant cu care legăturile sale personale și economice sînt cele mai strînse (centrul intereselor vitale) ;

b) dacă statul contractant în care această persoană are centrul intereselor sale vitale nu poate fi determinat sau dacă această persoană nu dispune de o locuință permanentă la dispoziția sa în nici unul din stafele contractante, atunci va fi considerată rezidentă a statului contractant în care locuiește în mod obișnuit ;

c) dacă această persoană locuiește în mod obișnuit în ambele state contractante sau nu locuiește în mod obișnuit în nici unul din ele, ea va fi considerată rezidentă a statului contractant al cărui național este ;

d) dacă această persoană este un național al ambelor state contractante sau nu este național al nici unuia dintre ele, autoritățile competente ale statelor contractante vor rezolva problema de comun acord.

3. Când, potrivit prevederilor paragrafului 1, o persoană, alta decît o persoană fizică, este rezidentă a ambelor state contractante, atunci se va considera că este rezidentă a statului contractant în care este situat locul conducerii sale efective.

ARTICOLUL 5

Sediul permanent

1. În sensul prezentei convenții, expresia *sediul permanent* indică un loc fix de afaceri prin care întreprinderea exercită în totalitate sau în parte activitatea sa.

2. Expresia *sediul permanent* cuprinde, îndeosebi :

a) un sediu de conducere ;

b) o sucursală ;

c) un birou ;

d) o uzină ;

e) un atelier ;

f) o mină, un puț de extracție a petrolului sau a gazelor, o carieră sau orice alt loc de exploatare sau explorare a resurselor naturale.

3. Un șantier de construcții sau montaj sau un proiect de instalații constituie un sediu permanent numai în cazul în care durata acestuia este mai mare de 9 luni.

4. Independent de prevederile precedente ale acestui articol, expresia *sediul permanent* se consideră că nu include :

a) folosirea de instalații numai în scopul depozitării, expunerii sau livrării de produse sau mărfuri aparținînd întreprinderii ;

b) menținerea unui stoc de produse sau mărfuri aparținînd întreprinderii, numai în scopul de a fi depozitate, expuse sau livrate ;

c) menținerea unui stoc de produse sau mărfuri aparținînd întreprinderii, numai în scopul de a fi prelucrate de către o altă întreprindere ;

d) menținerea unui loc stabil de afaceri numai în scopul de a cumpăra produse sau mărfuri ori de a strînge informații pentru întreprindere ;

e) menținerea unui loc stabil de afaceri numai în scopul desfășurării pentru întreprindere a oricărei alte activități cu caracter preparator sau auxiliar ;

f) menținerea unui loc fix de afaceri numai în scopul desfășurării de activități combinate din categoria celor menționate la subparagrafele a)—e), cu condiția ca întreaga activitate a locului fix de afaceri rezultată din această combinare să aibă un caracter auxiliar sau preparator ;

g) produsele sau mărfurile care aparțin întreprinderii și sînt expuse în cadrul unui tîrg sau expoziții ocazional-temporare care se vînd în timpul tîrgului și se livrează imediat după închiderea acestora.

5. Independent de prevederile paragrafului 1 și 2, cînd o persoană — alta decît un agent cu statut independent, căruia i se aplică paragraful 7 — acționează în numele unei întreprinderi și are ca activitate obișnuită în statul contractant imputernicirea de a încheia contracte în numele întreprinderii, acea întreprindere se va considera că are un sediu permanent în acel stat cu privire la orice activități pe care acea persoană le efectuează pentru întreprindere, afară de cazul cînd activitățile acelei persoane sînt limitate la acelea menționate la paragraful 4 care, dacă ar fi exercitate printr-un loc fix de afaceri, nu face din acest loc fix de afaceri un sediu permanent în condițiile aceluia paragraf.

6. O persoană a cărei activitate este legată de exploatarea sau explorarea fundului mării sau a subsolului acesteia ca și a resurselor naturale situate într-un stat contractant va fi considerat că desfășoară o activitate de afaceri printr-un sediu permanent în acel stat.

7. O întreprindere nu va fi considerată că are un sediu permanent într-un stat contractant numai pentru faptul că aceasta își exercită activitatea în acel stat contractant prin intermediul unui broker, a unui agent comisionar general sau al oricărui alt agent cu statut independent, cu condiția ca aceste persoane să acționeze în cadrul activității lor obișnuite.

8. Faptul că o societate rezidentă a unui stat contractant controlează sau este controlată de către o societate care este rezidentă a celui alt stat contractant sau care exercită activitatea sa în celălalt stat contractant (fie printr-un sediu permanent ori în alt mod) nu este prin el însuși suficient pentru a face din una din aceste societăți un sediu permanent al celuilalt.

ARTICOLUL 6

Venituri din bunuri imobile

1. Venitul obținut de un rezident al unui stat contractant din bunuri imobile (inclusiv din agricultură sau silvicultură) situate în celălalt stat contractant poate fi impus în acel stat.

2. Expresia *bunuri imobile* este definită în conformitate cu legislația statului contractant în care bunurile în discuție sînt situate. Expresia va cuprinde, în orice caz, accesoriile proprietății imobiliare, inventarul viu și mort al exploatărilor agricole și forestiere, drepturile asupra cărora se aplică dreptul comun cu privire la proprietatea funciară, uzufructul bunurilor imobile și drepturile la rente variabile sau fixe pentru exploatarea sau concesionarea exploatării zăcămintelor minerale, surselor și a altor resurse naturale

ale solului ; navele, vasele și aeronavele nu sînt considerate ca bunuri imobile.

3. Prevederile paragrafului 1 se vor aplica venitului obținut din folosirea directă, închirierea sau folosirea în orice altă formă a proprietății imobiliare.

4. Prevederile paragrafelor 1 și 3 se vor aplica, de asemenea, venitului din proprietăți imobiliare ale unei întreprinderi și venitului din bunuri imobile folosite pentru desfășurarea unei activități de prestări de servicii cu caracter personal independent.

ARTICOLUL 7

Beneficiile întreprinderilor

1. Beneficiile unei întreprinderi a unui stat contractant sînt impozabile numai în acel stat, în afară de cazul cînd întreprinderea exercită activitatea sa în celălalt stat contractant printr-un sediu permanent situat în acel stat. Dacă întreprinderea exercită o activitate, astfel cum s-a menționat anterior, beneficiile întreprinderii pot fi impuse în celălalt stat contractant, dar numai acea parte care poate fi atribuită aceluși sediu permanent.

2. Sub rezerva prevederilor paragrafului 3, cînd o întreprindere a unui stat contractant desfășoară activitate în celălalt stat contractant prin intermediul unui sediu permanent situat în acel stat, atunci se atribuie în fiecare stat contractant aceluși sediu permanent beneficiile pe care le-ar fi putut realiza dacă ar fi constituit o întreprindere distinctă și separată, exercitînd activități identice sau analoage, în condiții identice sau analoage și tratînd cu toată independența cu întreprinderea al cărui sediu permanent este.

3. La determinarea beneficiului unui sediu permanent se vor acorda ca scăderi cheltuielile făcute pentru scopurile urmărite de sediul permanent, inclusiv cheltuielile de conducere și cheltuielile generale de administrație, indiferent de faptul că s-au efectuat în statul contractant în care se află sediul permanent sau în altă parte.

4. În măsura în care într-un stat contractant se obișnuiește ca beneficiile de atribuit unui sediu permanent să fie determinate prin repartizarea beneficiilor totale ale întreprinderii între diversele ei părți componente, nici o dispoziție a paragrafului 2 nu împiedică acel stat contractant să determine, după cum este uzual, beneficiile de impus pe baza unei astfel de repartizări ; metoda de repartizare adoptată va fi însă în așa fel încît rezultatul să concorde cu principiile cuprinse în prezentul articol.

5. Nici un beneficiu nu se atribuie unui sediu permanent numai pentru faptul că acel sediu permanent cumpără produse sau mărfuri pentru întreprindere.

6. În sensul paragrafelor precedente, beneficiile de atribuit sediului permanent vor fi determinate în fiecare an prin aceeași metodă, în afară de cazul cînd există motive suficiente și valabile de a proceda în alt mod.

7. Cînd beneficiile cuprind elemente de venit care sînt tratate separat în alte articole ale prezentei convenții, prevederile acelor articole nu vor fi afectate de dispozițiile acestui articol.

ARTICOLUL 8

Transporturi navale și aeriene

1. Beneficiile obținute din exploatarea navelor în trafic internațional vor fi impozabile numai în statul contractant în care navele sînt înregistrate sau pentru care au documente.

2. Beneficiile obținute din exploatarea aeronavelor în trafic internațional vor fi impozabile numai în statul contractant în care este situat locul conducerii efective a întreprinderii.

3. Prevederile paragrafului 2 se vor aplica, de asemenea, beneficiilor obținute din participarea într-un pool, la o exploatare în comun sau la o agenție internațională de transporturi.

ARTICOLUL 9

Întreprinderi asociate

Cînd :

a) o întreprindere a unui stat contractant participă direct sau indirect la conducerea, controlul sau capitalul unei întreprinderi a celui alt stat contractant, sau

b) aceleași persoane participă direct sau indirect la conducerea, controlul sau capitalul unei întreprinderi a unui stat contractant și a unei întreprinderi a celui alt stat contractant,

și, în oricare din aceste două situații, se stabilesc sau se impun condiții între cele două întreprinderi, în relațiile lor comerciale sau financiare, ce diferă de acelea care ar fi stabilite între întreprinderi independente, atunci orice beneficii care, dacă n-ar fi fost aceste condiții, ar fi fost obținute dar, datorită acelor condiții, nu au putut fi obținute, pot fi incluse în beneficiile acelei întreprinderi și impuse în consecință.

ARTICOLUL 10

Dividende

1. Dividendele plătite de o societate rezidentă a unui stat contractant către o persoană rezidentă a celui alt stat contractant pot fi impuse în acel stat.

2. Totuși, astfel de dividende pot să fie, de asemenea, impuse în statul contractant în care este rezidentă societatea plătitoare de dividende, potrivit legislației aceluși stat, dar dacă cel care le încasează este beneficiarul efectiv al dividendelor, impozitul astfel stabilit nu va depăși :

a) 45 la sută din suma brută a dividendelor, dacă societatea care le distribuie este rezidentă a Greciei, și

b) 20 la sută din suma brută a dividendelor, dacă societatea care le distribuie este rezidentă a României.

Autoritățile competente ale statelor contractante vor stabili, de comun acord, modalitatea de aplicare a acestor limitări.

Acest paragraf nu va afecta impozitarea societății pentru beneficiile din care se plătesc dividendele.

3. Termenul *dividende*, așa cum este folosit în acest articol, înseamnă veniturile provenind din acțiuni, acțiuni sau titluri de folosință, părți miniere, părți de

fondator sau alte drepturi, cu excepția creanțelor, care participă la realizarea beneficiilor, precum și veniturile din alte părți sociale ce sînt supuse aceluiași regim de impunere ca venituri din acțiuni de către legislația fiscală a statului contractant în care este rezidentă societatea distribuitoare a dividendelor.

4. Prevederile paragrafelor 1 și 2 nu se vor aplica dacă beneficiarul efectiv al dividendelor, fiind rezident al unui stat contractant desfășoară activități producătoare de venituri în celălalt stat contractant în care societatea plătitoare de dividende este rezidentă, printr-un sediu permanent situat în acel stat sau efectuează în acel stat servicii independente, folosind o bază fixă situată acolo, iar pachetul de acțiuni detinut, în legătură cu care se plătesc dividendele, este efectiv legat de acest sediu permanent sau bază fixă. În astfel de cazuri se vor aplica prevederile art. 7 sau ale art. 15, după caz.

5. Cînd o societate rezidentă a unui stat contractant realizează beneficii sau venituri din celălalt stat contractant, acel stat contractant nu poate percepe nici un impozit asupra dividendelor plătite de societate, exceptînd situația în care aceste dividende sînt plătite unui rezident al aceluși stat sau în măsura în care pachetul de acțiuni în legătură cu care se plătesc dividendele sînt legate în mod efectiv de un sediu permanent sau o bază fixă situată în acel stat, nici să preleve vreun impozit asupra beneficiilor nedistribuite ale societății, chiar dacă dividendele plătite sau beneficiile nedistribuite reprezintă, în total sau în parte, beneficii sau venituri provenind din acel stat contractant.

ARTICOLUL 11

Dobînzii

1. Dobînzile provenind dintr-un stat contractant și plătite unui rezident al celuiilalt stat contractant pot fi impuse în acel stat contractant.

2. Totuși, astfel de dobînzii pot să fie, de asemenea, impuse în statul contractant din care provin și în conformitate cu legislația aceluși stat dar, dacă primitorul este beneficiarul efectiv al dobînzilor, impozitul astfel stabilit nu va depăși 10 la sută din suma brută a dobînzilor. Autoritățile competente ale statelor contractante vor stabili, de comun acord, modalitatea de aplicare a acestei limitări.

3. Termenul *dobînzii*, astfel cum este folosit în prezentul articol, înseamnă venituri din titluri de creanță de orice fel garantate sau nu ipotecar și indiferent dacă dau sau nu dreptul de a participa la beneficiile debitorului și, în special veniturile din efecte publice și veniturile din obligațiuni, inclusiv primele și premiile decurgînd din aceste efecte publice sau obligațiuni. Penalizările pentru plata cu întîrziere nu sînt considerate ca dobînzii în sensul prezentului articol.

4. Prevederile paragrafelor 1 și 2 nu se vor aplica dacă beneficiarul efectiv al dobînzilor, rezident al unui stat contractant, desfășoară activități producătoare de venituri în celălalt stat contractant în care iau naștere dobînzile printr-un sediu permanent situat acolo sau efectuează în celălalt stat contractant servicii personale cu caracter independent, folosind o bază fixă situată acolo și dacă titlurile de creanțe cu privire la care se plătesc dobînzile sînt legate în mod efectiv de un astfel de sediu permanent sau bază fixă. În astfel de cazuri se vor aplica prevederile art. 7 sau ale art. 15, după caz.

5. Dobînzile se vor considera că iau naștere într-un stat contractant cînd debitorul este acel stat contractant, o unitate administrativ-teritorială, o autoritate locală sau un rezident al aceluși stat. Cînd, totuși, persoana plătitoare a dobînzilor, fie că este sau nu rezidentă a unui stat contractant, are într-un stat contractant un sediu permanent sau o bază fixă în legătură cu care a fost contractată creanța asupra căreia se plătesc dobînzile și aceste dobînzii se suportă de acel sediu permanent sau baza fixă, atunci aceste dobînzii se vor considera că iau naștere în statul în care este situat sediul permanent sau baza fixă.

6. Cînd, datorită relațiilor speciale existente între debitor și beneficiarul efectiv sau dintre ambii și o altă persoană, suma dobînzilor, ținînd cont de creanța pentru care ele sînt plătite excede suma asupra căreia ar fi convenit debitorul și beneficiarul efectiv în lipsa unor astfel de relații, dispozițiile prezentului articol se vor aplica numai la această ultimă sumă menționată. În acest caz, partea excedentară a plăților va rămîne impozabilă conform legislației fiecărui stat contractant, ținîndu-se cont de celelalte dispoziții ale prezentei convenții.

ARTICOLUL 12

Comisioane

1. Comisiunile provenind dintr-un stat contractant și plătite unui rezident al celuiilalt stat contractant, pot fi impuse în acel stat.

2. Totuși, astfel de comisioane pot să fie impuse în statul contractant din care provin și în conformitate cu legislația aceluși stat, dar impozitul astfel stabilit nu va depăși 5 la sută din suma comisionului. Autoritățile competente ale statelor contractante vor stabili de comun acord modul de aplicare a acestei limitări.

3. Termenul *comisioane*, astfel cum este folosit în acest articol, înseamnă o plată efectuată unui intermediar, unui agent comisionar general sau oricărei alte persoane asimilate unui astfel de intermediar sau agent, de către legislația fiscală a statului contractant din care provine o asemenea plată.

4. Prevederile paragrafelor 1 și 2 nu se vor aplica dacă beneficiarul comisionului, rezident al unui stat contractant, are în celălalt stat contractant din care provine comisionul un sediu permanent de care este legată efectiv activitatea generatoare de comision. În asemenea caz, se vor aplica prevederile art. 7.

5. Comisiunile se vor considera că iau naștere într-un stat contractant cînd debitorul este chiar acel stat, o unitate administrativ-teritorială, o autoritate locală sau un rezident al aceluși stat. Cînd, totuși, persoana plătitoare a comisiunilor, fie că este sau nu rezidentă a unui stat contractant, are într-un stat contractant un sediu permanent de care este legată obligația de plată a comisiunilor și aceste comisioane sînt suportate de acel sediu permanent, atunci aceste comisioane se vor considera că iau naștere în statul contractant în care este situat sediul permanent.

ARTICOLUL 13

Redevențe

1. Redevențele provenind dintr-un stat contractant și plătite unui rezident al celuilalt stat contractant pot fi impuse în acel stat.

2. Totuși, astfel de redevențe pot să fie, de asemenea, impuse în statul contractant din care provin și în conformitate cu legislația aceluia stat dar, dacă primitorul este beneficiarul efectiv al redevențelor, impozitul astfel stabilit nu va depăși 5 la sută din suma brută a redevențelor plătite pentru folosirea sau pentru dreptul de folosire a oricărui drept de autor asupra unei opere literare, artistice sau științifice, inclusiv filmele de cinematograf și filmele sau benzile de televiziune sau radio și 7 la sută din suma brută a redevențelor plătite pentru folosirea sau dreptul de folosire a oricărui brevet de invenție, marcă de fabrică, design sau model, plan, formulă sau procedeu secret, ca și pentru folosirea unui echipament industrial, comercial sau științific sau pentru informațiile relative la experiența cîștigată în domeniul industrial, comercial sau științific. Autoritățile competente ale statelor contractante vor stabili, de comun acord, modul de aplicare a acestei limitări.

3. Prevederile paragrafelor 1 și 2 nu se vor aplica dacă beneficiarul efectiv al redevențelor, rezident al unui stat contractant, desfășoară activități producătoare de venituri în celălalt stat contractant în care iau naștere redevențele, printr-un sediu permanent situat acolo sau efectuează în celălalt stat contractant servicii personale cu caracter independent folosind o bază fixă situată acolo și dreptul sau proprietatea în legătură cu care se plătesc redevențele sînt legate efectiv de acest sediu permanent sau bază fixă. În astfel de cazuri se vor aplica prevederile art. 7 sau 15, după caz.

4. Se va considera că redevențele iau naștere într-un stat contractant cînd plătitorul este acel stat, o unitate administrativ-teritorială, o autoritate locală sau un rezident al aceluia stat. Cînd, totuși, persoana plătitoare de redevențe, fie că este sau nu rezidentă a unui stat contractant, are într-un stat contractant un sediu permanent sau o bază fixă în legătură cu care s-a născut obligația de a plăti redevențele și plata acestor redevențe este suportată de acest sediu permanent sau bază fixă, atunci aceste redevențe se vor considera că iau naștere în statul contractant în care este situat sediul permanent sau baza fixă.

5. Cînd, datorită relațiilor speciale existente între debitor și beneficiarul efectiv sau dintre ambii și o altă persoană, suma redevențelor, ținînd seama de folosirea, concesiunea folosirii sau informația pentru care se plătesc, depășește suma asupra căreia s-ar fi convenit de către debitor și beneficiarul efectiv în lipsa unor astfel de relații, dispozițiile prezentului articol se vor aplica numai la această ultimă sumă menționată. În acest caz, partea excedentară a plăților va rămîne impozabilă conform legislației fiecărui stat contractant, ținîndu-se cont de celelalte dispoziții ale prezentei convenții.

ARTICOLUL 14

Cîștiguri din capital

1. Cîștigurile obținute de un rezident al unui stat contractant din înstrăinarea bunurilor imobile, astfel

cum sînt definite în art. 6, situate în celălalt stat contractant, pot fi impuse în acel stat contractant.

2. Cîștigurile care provin din înstrăinarea bunurilor mobile făcînd parte din activul unui sediu permanent pe care o întreprindere a unui stat contractant îl are în celălalt stat contractant, sau a bunurilor mobile care aparțin unei baze fixe de care dispune un rezident al unui stat contractant în celălalt stat contractant în scopul efectuării unor servicii personale cu caracter independent, inclusiv cîștigurile provenind din înstrăinarea unui asemenea sediu permanent (singur sau cu întreaga întreprindere) sau a unei baze fixe, pot fi impuse în celălalt stat.

3. Cîștigurile care provin din înstrăinarea navelor sau aeronavelor folosite în trafic internațional și a bunurilor mobile ținînd de exploatarea acestor nave sau aeronave vor fi impuse numai în statul contractant în care, urmîre prevederilor art. 8 al acestei convenții, sînt impozabile beneficiile obținute din astfel de activități.

4. Cîștigurile obținute din înstrăinarea oricărui bunuri, altele decît cele menționate la paragrafele 1, 2 și 3, vor fi impuse numai în statul contractant al cărui rezident este cel care înstrăinează.

ARTICOLUL 15

Servicii personale cu caracter independent

1. Veniturile obținute de un rezident al unui stat contractant din exercitarea unei profesii sau a altor activități cu caracter independent vor fi impuse numai în acel stat cu excepția situației în care rezidentul are permanent la dispoziția sa în celălalt stat contractant o bază fixă în scopul exercitării activității sau a situației în care rezidentul este prezent în celălalt stat pentru o perioadă care depășește 183 de zile în cursul unui an fiscal sau perioade care însumează 183 de zile în 2 ani fiscali consecutivi. Dacă dispune de o astfel de bază fixă sau dacă șederea depășește perioada sus-menționată, veniturile vor fi impuse în celălalt stat contractant, dar numai în măsura în care acestea pot fi atribuite acelei baze fixe sau perioade de ședere.

2. Expresia *profesii libere* include, în special, activități independente de ordin științific, literar, artistic, educativ sau pedagogic, precum și exercitarea independentă a profesiei de medic, avocat, inginer, arhitect, dentist și contabil.

ARTICOLUL 16

Servicii personale dependente

1. Sub rezerva prevederilor art. 17, 19 și 20, salariile și alte remunerații similare, pe care un rezident al unui stat contractant le primește pentru o activitate salariată sînt impozabile numai în acel stat, în afară de cazul cînd această activitate este exercitată în celălalt stat contractant. Dacă activitatea salariată este exercitată în celălalt stat contractant, remunerația primită din această activitate este impozabilă în acel stat.

2. Independent de prevederile paragrafului 1, remunerațiile pe care un rezident al unui stat contractant le primește pentru o activitate salariată exerci-

tată în celălalt stat contractant vor fi impozabile numai în primul stat menționat, dacă :

a) primitorul rămâne în celălalt stat o perioadă sau perioade care nu depășesc în total 183 de zile în cursul anului fiscal al celui alt stat, și

b) remunerațiile sînt plătite de către o persoană sau în numele unei persoane care angajează și care nu este rezidentă a celui alt stat, și

c) remunerațiile nu sînt suportate de un sediu permanent sau de o bază fixă pe care cel care angajează o are în celălalt stat.

3. Independent de dispozițiile precedente ale acestui articol, remunerațiile pentru activitatea salariată exercitată la bordul unei nave sau al unei aeronave în trafic internațional pot fi impozabile în statul contractant din care se obțin beneficii din activitatea acestor nave sau aeronave, în conformitate cu prevederile art. 8.

ARTICOLUL 17

Remunerațiile membrilor consiliului de administrație sau de conducere

Remunerațiile directorilor și alte remunerații similare primite de către un rezident al unui stat contractant în calitate de membru al consiliului de administrație al unei societăți rezidente în celălalt stat contractant, pot fi impuse în acel stat.

ARTICOLUL 18

Artiști și sportivi

1. Independent de prevederile art. 15 și 16, veniturile pe care un rezident al unui stat contractant, în calitate de artist de teatru, de cinema, de radio sau televiziune și interpreții muzicali, precum și sportivii le obțin din activitatea personală desfășurată în celălalt stat contractant, pot fi impuse în acel stat.

2. Cînd veniturile privitoare la activitățile personale exercitate de un profesionist de spectacole sau de un sportiv în această calitate nu revine acestuia ci altei persoane, independent de prevederile art. 7, 15 și 16, acele venituri pot fi impuse în statul contractant în care se desfășoară activitățile profesionistului de spectacole sau sportivului.

3. Veniturile obținute din astfel de activități, desfășurate în cadrul acordurilor culturale încheiate între statele contractante, sînt scutite reciproc de impozite.

ARTICOLUL 19

Pensii

Sub rezerva prevederilor paragrafului 2 al art. 20, pensiile și alte remunerații similare plătite unui rezident al unui stat contractant pentru muncă salariată desfășurată în trecut, vor fi impozabile numai în acel stat.

ARTICOLUL 20

Funcții publice

1. a) Remunerațiile, altele decît pensiile, plătite de un stat contractant, o unitate administrativ-teritorială sau o autoritate locală a acestuia oricărei persoane fizice pentru serviciile prestate celui stat, unități sau autorități, vor fi impuse numai în acel stat.

b) Totuși, astfel de remunerații vor fi impuse numai în celălalt stat contractant dacă serviciile sînt prestate în acel stat și persoana este un rezident al celui stat care :

(i) este un național al celui stat ; sau

(ii) nu a devenit rezidentă a celui stat numai în scopul prestării serviciilor.

2. a) Orice pensie plătită de sau din fonduri create de un stat contractant, o unitate administrativ-teritorială sau o autoritate locală a acestuia unei persoane fizice pentru serviciile prestate celui stat, unități sau autorități a acestuia va fi impusă numai în acel stat.

b) Totuși, astfel de pensii vor fi impuse numai în celălalt stat contractant, dacă persoana este rezidentă și național al celui stat.

3. Prevederile art. 16, 17 și 19 se vor aplica remunerațiilor și pensiilor referitoare la serviciile prestate în legătură cu o activitate producătoare de venituri desfășurată de un stat contractant, o unitate administrativ-teritorială sau o autoritate locală a acestuia.

ARTICOLUL 21

Profesori

1. Remunerațiile pe care profesorii și alți membri ai corpului de învățămînt rezidenți ai unui stat contractant care predau într-o universitate sau în orice altă instituție de învățămînt autorizată a celui alt stat contractant le primesc pentru această activitate sînt impozabile numai în primul stat, pentru o perioadă care nu depășește 2 ani de la începerea activității lor.

2. Prevederile paragrafului 1 se vor aplica, de asemenea, remunerațiilor pe care o persoană fizică, rezidentă a unui stat contractant, le primește pentru lucrări de cercetare executate în celălalt stat contractant, dacă asemenea cercetări nu sînt întreprinse în principal pentru beneficiul privat al unei întreprinderi sau persoane.

ARTICOLUL 22

Studenți, stagiași și persoane aflate la specializare

1. Sumele pe care un student, un practicant, un stagiar sau o persoană trimisă pentru a dobîndi experiență tehnică, profesională sau comercială care este sau a fost imediat anterior prezenței sale într-un stat contractant, un rezident al celui alt stat contractant și care este prezent în primul stat contractant menționat numai în scopul instruirii sau al pregătirii sale, le primește pentru întreținere, instruire sau pregătire, nu vor fi impuse în primul stat menționat cu condiția ca astfel de sume să provină din surse situate în afara celui stat.

2. Aceeași scutire se va aplica venitului obținut de către o persoană din cele mai sus-menționate, din muncă salariată pe care o prestează în acel prim stat contractant pentru a-și suplimenta mijloacele sale pentru întreținere, educare, instruire și alte cheltuieli pentru specializare, pentru o perioadă limitată la 2 ani de la sosirea sa în acel prim stat contractant.

ARTICOLUL 23

Alte venituri

1. Elementele de venit ale unui rezident al unui stat contractant, de oriunde ar proveni, care nu au fost

menționate în articolele precedente ale prezentei convenții, vor fi impuse numai în acel stat.

2. Prevederile paragrafului 1 nu vor fi aplicate veniturilor, altele decât veniturile care provin din proprietăți imobiliare, așa cum sînt definite în paragraful 2 al art. 6 dacă primitorul unor astfel de venituri, care este rezident al unui stat contractant, desfășoară activități producătoare de venituri în celălalt stat contractant printr-un sediu permanent situat în acesta sau desfășoară în acel stat servicii personale cu caracter independent folosind o bază fixă situată în acesta și drepturile sau bunurile cu privire la venitul plătit sînt legate efectiv de acel sediu permanent sau bază fixă. În astfel de cazuri se vor aplica prevederile art. 7 sau ale art. 15, după caz.

ARTICOLUL 24

Impunerea averii

1. Avera constituită din bunuri imobile, la care se referă art. 6, deținută de un rezident al unui stat contractant și situată în celălalt stat contractant se impozitează în acel stat.

2. Avera constituită din bunuri mobile făcînd parte din activul unui sediu permanent pe care o întreprindere a unui stat contractant îl are în celălalt stat contractant sau din bunuri mobile ținînd de o bază fixă la dispoziția unui rezident al unui stat contractant în celălalt stat contractant, în scopul exercitării de servicii personale cu caracter independent, este impozabilă în acel stat.

3. Avera constînd din nave sau aeronave exploatare în trafic internațional și din bunuri mobile, ținînd de exploatarea unor astfel de nave sau aeronave sînt impozabile numai în statul contractant în care beneficiile aferente navelor sau aeronavelor sînt impozabile în conformitate cu prevederile art. 8 al acestei convenții.

4. Toate celelalte elemente de avere ale unui rezident al unui stat contractant sînt impozabile numai în acel stat.

ARTICOLUL 25

Evitarea dublei impuneri

1. Cînd un rezident al unui stat contractant realizează venituri sau deține avere care, în conformitate cu prevederile acestei convenții pot fi impuse în celălalt stat contractant, primul stat menționat va acorda :

a) ca o deducere din impozitul pe venit al aceluia rezident o sumă egală cu impozitul pe venit plătit în acel stat ;

b) ca o deducere din impozitul pe avere al aceluia rezident o sumă egală cu impozitul pe avere plătit în acel stat.

O atare deducere în fiecare stat nu va depăși, cu toate acestea, cea parte din impozitul pe venit sau impozitul pe avere astfel cum a fost determinat înainte de acordarea deducerii, care este, sau după caz,

poate fi atribuită venitului sau averii care pot fi impuse în acel stat.

ARTICOLUL 26

Nediscriminarea

1. Naționali unui stat contractant nu vor fi supuși în celălalt stat contractant la nici un impozit sau altă obligație legată de acesta, care să fie diferită sau mai împovărătoare decît impunerea și cerințele legate de această impunere la care sînt sau pot fi supuși naționali celuilalt stat în aceleași condiții.

2. Termenul *naționali* indică :

a) toate persoanele fizice care posedă naționalitatea greacă sau cetățenia română ;

b) toate persoanele juridice, societățile de persoane și asociațiile constituite conform legislației în vigoare într-un stat contractant.

3. Impunerea unui sediu permanent pe care o întreprindere a unui stat contractant îl are în celălalt stat contractant nu va fi stabilită în condiții mai puțin favorabile în celălalt stat, decît impunerea stabilită întreprinderilor aceluia stat care desfășoară aceleași activități. Această prevedere nu va fi interpretată ca obligînd un stat contractant să acorde rezidenților celuilalt stat contractant orice înlesnire, reducere sau scutire, cu caracter personal, în ce privește impunerea pe considerente privind statutul civil sau responsabilitățile familiale pe care le acordă rezidenților săi.

4. Întreprinderile unui stat contractant, al căror capital este, integral sau parțial deținut sau controlat, în mod direct sau indirect de unul sau mai mulți rezidenți ai celuilalt stat contractant, nu vor fi supuse în primul stat contractant menționat nici unui impozit sau obligație legată de acesta care să fie diferită sau mai împovărătoare decît impozitul sau obligațiile legate de acesta, la care sînt sau pot fi supuse alte întreprinderi similare ale primului stat menționat.

5. Prevederile acestui articol se vor aplica impozitelor de orice fel și natură, independent de prevederile art. 2.

ARTICOLUL 27

Procedura amiabilă

1. Cînd o persoană apreciază că măsurile luate de un stat contractant sau de ambele state contractante îi atrag sau îi pot atrage o impozitare care nu este conformă cu această convenție, ea poate, indiferent de căile de atac prevăzute de legislația națională a acestor state, să supună cazul său autorității competente a statului contractant a cărui rezidentă este sau dacă cazul său intră sub incidența prevederilor paragrafului 1 al art. 26, atunci acesta va fi prezentat statului contractant al cărui național este. Cazul trebuie prezentat în termen de 3 ani de la prima notificare a acțiunii din care rezultă că impunerea este contrară prevederilor convenției.

2. Autoritatea competentă se va strădui, dacă reclamația îi pare întemeiată și dacă ea însăși nu este în măsură să ajungă la o soluționare corespunzătoare, să rezolve problema pe calea unei înțelegeri mutuale cu autoritatea competentă a celuilalt stat contractant, în vederea evitării unei impozitări care nu este conformă cu convenția.

3. Autoritățile competente ale statelor contractante se vor strădui să rezolve, pe calea înțelegerii mutuale, orice dificultăți sau dubii cu privire la interpretarea sau la aplicarea convenției. Ele pot, de asemenea, să se consulte în vederea evitării dublei impuneri în cazurile neprevăzute de convenție.

4. Autoritățile competente ale statelor contractante pot comunica direct între ele în scopul realizării unei înțelegeri în vederea aplicării prevederilor din paragrafele precedente. Când, pentru a se ajunge la o înțelegere, apare ca fiind recomandabil un schimb oral de opinii, un atare schimb poate avea loc în cadrul unei comisii compuse din reprezentanții autorităților competente ale statelor contractante.

5. Autoritățile competente ale statelor contractante se vor consulta reciproc, dacă schimbările survenite în legislația lor fiscală necesită modificări ale convenției.

ARTICOLUL 28

Schimb de informații

1. Autoritățile competente ale statelor contractante vor face schimb de informații dacă este necesar pentru aplicarea prevederilor prezentei convenții sau ale legilor interne ale statelor contractante privind impozitele prevăzute de convenție, în măsura în care impozitarea nu este contrară convenției. Schimbul de informații nu este influențat de art. 1. Orice informație obținută de un stat contractant va fi tratată ca secret, în același mod ca și o informație obținută în condițiile legislației interne a acelui stat și va fi făcută cunoscută numai persoanelor sau autorităților (inclusiv tribunale și organe administrative) care au atribuții în legătură cu stabilirea sau încasarea, executarea sau urmărirea judiciară sau rezolvarea apelurilor în legătură cu impozitele care constituie obiectul convenției. Persoanele sau autoritățile menționate trebuie să folosească informațiile numai în aceste scopuri. Ele pot face cunoscute informațiile în procesele publice la tribunale sau în hotărârile judecătorești.

2. Dispozițiile paragrafului 1 nu vor fi în nici un caz interpretate ca impunând unui stat contractant obligația :

Pentru Guvernul României,
Eugen Dijmărescu,
 ministru de stat,
 ministrul economiei și finanțelor

a) de a lua măsuri administrative contrare propriei legislații sau cu practica administrativă a unuia sau a celuilalt stat contractant ;

b) de a furniza informații care nu pot fi obținute pe baza legislației proprii sau în cadrul practicii administrative normale ale celor două state contractante;

c) de a furniza informații care ar divulga orice secret comercial, de afaceri, industrial, profesional sau procedeu comercial sau informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice.

ARTICOLUL 29

Funcționari diplomatici și consulari

Nici o prevedere a prezentei convenții nu va afecta privilegiile fiscale de care beneficiază funcționarii diplomatici și consulari, fie în virtutea regulilor generale ale dreptului internațional, fie în virtutea prevederilor unor acorduri speciale.

ARTICOLUL 30

Intrarea în vigoare

1. Prezenta convenție va fi ratificată și instrumentele de ratificare vor fi schimbate la București sau Atena, cât mai curînd posibil.

2. Convenția va intra în vigoare după schimbul instrumentelor de ratificare și prevederile ei se vor aplica venitului realizat pe sau după prima zi a lunii ianuarie a anului calendaristic următor celui în care convenția a intrat în vigoare.

ARTICOLUL 31

Denunțarea

Prezenta convenție va rămîne în vigoare pe o durată nedeterminată. Fiecare stat contractant poate să denunțe convenția pînă la 30 iunie a fiecărui an calendaristic, începînd din cel de-al 5-lea an următor celui intrării în vigoare a convenției, printr-o notă de denunțare transmisă pe cale diplomatică ; în acest caz convenția va înceta să aibă efect asupra venitului obținut pe sau după prima zi a lunii ianuarie a anului calendaristic următor celui în care s-a dat nota de denunțare.

Drept care, subsemnații, autorizați în bună și cuvenită formă, am semnat prezenta convenție.

Încheiată la 17 septembrie 1991 la Atena, în 2 exemplare originale, în limbile română, elenă și engleză, fiecare din texte fiind egal autentice, textul în limba engleză prevalînd în caz de divergențe.

Pentru Guvernul Republicii Elene,
Constantin Giatrakos,
 adjunct al ministrului finanțelor

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind ratificarea Convenției
dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Elene
pentru evitarea dublei impuneri cu privire la
impozitele pe venit și pe avere**

În temeiul art. 77 alin. (1) din Constituția României, promulgăm
Legea privind ratificarea Convenției dintre Guvernul României și Gu-
vernul Republicii Elene pentru evitarea dublei impuneri cu privire la
impozitele pe venit și pe avere și dispunem publicarea ei în Monitorul
Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 11 martie 1992.
Nr. 51.

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia autonomă „Monitorul Oficial”, București, str. 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5,
cont 30 98.12.301 B.C.R. — S.M.B.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București
str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 11.77.02.
Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 68.55.58
